

ærede Medlemmer have Forhandlingerne ifjor i Grindring, skal jeg nu være kortere i min Motivering, end jeg dengang var. Man vil see, at Forslaget gaaer ud paa at tage Reservation med Hensyn til den Maade, hvorpaa Tilskudet til Fællesudgifterne er beregnet i Statsregnskabet for 1855—56. Finantsloven for det nævnte Aar indeholder den bekjendte Deling i saadanne Udgifter, som vedkomme Kongeriget alene, og Fællesudgifter, af hvilke de $\frac{2}{3}$ kun ere bevilgede, og efterat denne Deling var foretagen, og man kun havde ført Kongeriget de $\frac{2}{3}$ til Udgift, vedtoges § 36 i Finantsloven for det omhandlede Aar, der lyder saaledes: „Det virkelige Overskud for Finantsaaret 1855—56 tilhører alene Kongeriget“. Det er altsaa det virkelige Overskud, hvorom der tales. Men naar man nu tager Statsregnskabet for sig, saa vil man finde, at det ikke er det virkelige Overskud, der er beregnet Kongeriget til Indtægt, men derimod et langt mindre Beløb. I Finantsaaret 1855—56 falder nemlig den 2den October 1855, da Fællesforsætningen traadte i Kraft. I den blev der taget nye Bestemmelser med Hensyn til det Tilskud, som Kongeriget og de øvrige Landsdele have at yde til Fællesforpligtighederne; det hedder derom i § 4 af Grundlovsindskrænkningen af 29de August 1855: „Kongerigets særlige Udgifter ere de, som vedkomme dets Fællesanliggender, saavel som den paa Kongeriget fallende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchi fælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet fælles Indtægter“. Det er klart, at naar Kongeriget kun har at udrede det Beløb, hvormed de for hele Monarchiet fælles Udgifter maatte overstige de fælles Indtægter, saa er der ikke Tale om noget calculatorisk Beløb, men om det virkelige, og dersom man i nærværende Tilfælde vilde forlange yderligere Beviis, hvad der naturligtviis ikke behøves, saa har man jo Finantsloven at holde sig til, hvor der staaer: „Det virkelige Overskud for Finantsaaret tilhører alene Kongeriget“. Men i Statsregnskabet har man ført Kongerigets Finantser en langt mindre Sum til Indtægt, end det herefter burde være Tilfældet. Fællesindtægterne have nemlig i Finantsaaret været 19,606,000 Rb. —

jeg anfører runde Tal — og Udgifterne have været 18,243,000 Rb., der har altsaa været et Overskud af 1,363,000 Rb., hvoraf $\frac{2}{3}$ omtrent ere 817,000 Rb., der vilde være at regne Kongeriget til Indtægt. Dette Beløb er imidlertid ikke regnet Kongeriget, men derimod Fælleskassereholdningen til Indtægt; det er altsaa gaaet bort fra Kongerigets Kassereholdning og over i Fælleskassereholdningen; men derved har Rigsdagen tabt den Raadighed over dette Beløb, som grundlovmæssigt tilkommer den. Det forholder sig ganske vist saaledes, at der for de andre Landsdele er beregnet Fælleskassen et forholdsviis dertil svarende Beløb til Indtægt, men fordi der paa samme Maade er beregnet de andre Landsdele en større Udgift til Fællesforpligtighederne, end der er grundlovmæssigt, deraf følger naturligtviis ikke, at det er berettiget at beregne et saadant større Tilskud for Kongerigets Vedkommende, end det grundlovmæssigt har at udrede. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaae, at den Slutningsbemærkning, der findes anført efter Indstillingerne: „I Henhold til samtlige forestaaende, ved de indstillede Poster tagne Beslutninger meddeler Rigsdagen saaledes for sit Vedkommende Decharge for Statsregnskabet for Finantsaaret 1855—56“ gives den Tilføining: „Dog at Kongerigets Net forbeholdes med Hensyn til den i dette Regnskab fulgte Beregningsmaade af de Beløb, hvormed Monarchiets Fællesudgifter have overstiget dets fælles Indtægter“. Jeg haaber, at dette Forslag, naar det vedtages, vil give Regjeringen Anledning til at træffe de fornødne Foranstaltninger, for at den Feil, der er begaaet, ikke blot i dette, men i de følgende Statsregnskaber, kan blive rettet.

Ordføreren: Ja, jeg maa rigtignok tilstaae, at jeg ikke i denne Grundlovsindskrænkning, som den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer) citerede, finder en saadan udtryffeligt Bestemmelse som den, han omtalte. Han er decideret af den Mening, at den Maade, hvorpaa man har forestaaet den omtalte Bestemmelse i Grundlovsindskrænkningen, i Forening med Bestemmelsen i Fællesforsætningen, er urigtig og stridende